

Tak nevím, jestli jsem úspěšný absolvent... Úspěšný absolvent podle mne odešel po studiích do archivu (archivů), odpracoval tam 40 let, zpracoval a zpřístupnil řadu fondů, napsal řadu článků, věnoval se popularizaci historie, archivnictví a vůbec osvětě a zanechal za sebou archivářské DÍLO. A to já rozhodně neudělal... :(

No, přesto uvádím krátké curriculum vitae z tohoto našeho pohledu.

Na archivářskou cestu jsem se vydal kvůli své zálibě v historii (studoval jsem humanitní větev gymnázia na Mikulášském náměstí v Plzni) a na podnět kamaráda Pavla Havloviče (dnes ředitel SOA Klatovy). Ten mne na jaře 1977 seznámil s plzeňským archivářem Miloslavem Bělohávkem, který měl už tehdy velké jméno jak mezi archiváři, tak historiky. Někdy od léta 1977 jsem pak jako elév v Archivu města Plzně pomáhal se zpracováváním malých fondů (např. archiv Tetauer) a se stěhováním. Byla to zajímavá, romantická práce a velký mistr Bělohávek mne zasvětil do celé řady archivářských tajemství (a pomáhal mu v tom tehdejší mladý archivář Jaroslav Douša). I díky nim jsem tak mohl dokončit snad trochu nadstandartní studentskou práci o kostele Všech Svatých na plzeňské Roudné, či o sociálním složení student plzeňské reálky od jejího založení do začátku druhé světové války.

Na jaře roku 1979 jsem se přihlásil ke studiu archivnictví a pomocných věd historických, které bylo v tomto roce myslím poprvé čtyřleté, vzpomínám dodnes na přijímací zkoušky. Přijat jsem byl snad i kvůli vlídným doporučením doktora Bělohávka a také díky své trochu větší a konkrétní archivářské praxi a snad i kvůli své latině, z níž jsem snad jako jediný v celém tehdejší západočeském kraji toho roku maturoval.

Studium jsem strávil v moc pěkné atmosféře, kterou tehdy katedra PVH a archivního studia poskytovala, hlavně díky vyučujícím, kteří na ní působili. V roce 1982 jsem si ještě přibral studium etnologie a folkloristiky (tehdy národopisu) a mohl tak srovnávat dvě katedry a dva přístupy. První studium jsem ukončil na podzim 1983 svou prací o Zavádění Raabova robotně aboličního systému na plzeňském panství (práci vedl Rostislav Nový). Druhé na jaře 1985 prací o doposud neznámých zprávách františkánských misionářů provincie sv. Hedviky (české země a Slezsko) ze západní Afriky (vedl František Vrhel). Od podzimu 1979 až do roku 1983 jsem pracoval na katedře PVH jako pomocná vědecká síla u Ivana Hlaváčka. Během studia jsem pracoval v různých archivech na kratších brigádách. Od roku 1982 navíc jako pomocná síla i v Archivu Univerzity Karlovy, kde byl také výborný kolektiv. V roce 1984 jsem byl připuštěn k tehdejšímu habilitačnímu řízení a obdržel titul PhDr. Od září 1985 jsem pracoval v Archivu hlavního města Prahy, v oddělení městské správy a prožil tu zajímavé roky ve spolupráci s Václavem Ledvinkou, Jiřím Peškem, Bohdanem Zilynským a dalšími. Mezitím jsem byl rok na vojně. Na konci roku 1989 mi docent Hlaváček nabídl, abych přišel na katedru PVH učit jako externista paleografii novověku. Velmi mne to bavilo, protože paleografie byla mým největším koníčkem a potěšením. Od roku 1990 jsem se zapojil do práce česko-německé a česko-rakouské komise historiků. V roce 1991 jsem dostal od Františka Šmahela nabídku pracovat v Historickém ústavu akademie věd. Opustil jsem archiv a nastoupil do Emauz, do oddělení raného novověku, při tom jsem stále vedl kursy novověké paleografie na FF UK.

Už v létě 1992 jsem ale dostal nabídku, abych se zúčastnil konkurzu na místo do zahraničního odboru Kanceláře prezidenta republiky, kde právě připravovali zřízení nové české prezidentské kanceláře a potřebovali někoho se znalostí česko-německých a česko-rakouských vztahů. Konkurzu jsem se zúčastnil a navrhl jsem na něm na toto místo dle mého soudu nejlepšího specialistu na tuto problematiku, Miroslava Kunštáta. Nakonec nás přijali oba. Zahraniční odbor KPR byl malý, bylo nás tam dohromady asi šest a často jsme dělali všichni všechno. Byly to krásné, ale velmi náročné roky. Pracovat v blízkosti a pro

Václava Havla se pro mne stalo životní zkušeností největšího kalibru. Brzy jsem se začal specializovat na východní a jihovýchodní Evropu a Miroslavu Kunštátovi jsem pomáhal i s německými věcmi. Už v roce 1994 jsem začal nejdříve jako externí, později i jako interní zaměstnanec pracovat v nově vznikajícím Institutu německých a rakouských studií (spolu s Janem Křenem, Jiřím Peškem a Miroslavem Kunštátem), měl jsem na starosti výuku židovských dějin a kultury ve střední Evropě a rakouské ústavní a správní dějiny a vedle toho seminář z československé a české zahraniční politiky. Přitom jsem stále pracoval pro kancelář prezidenta. Tato podvojnost se nedala dlouho vydržet, ale nakonec mi vydržela až do roku 1998. Musím ještě dodat, že jsem po roce 1990 začal s aspiranturou, kterou jsem dotáhl prakticky až do konce, včetně státních zkoušek, ale nakonec mne Ota Urban přesvědčil, abych toho nechal a habilitoval se přímo, na základě své výuky a své práce. Později jsem toho litoval.

V létě 1997 jsem byl vypůjčen z KPR na MZV ČR a byl jsem jmenován mimořádným a zplnomocněným velvyslancem ČR v Chorvatsku. Tam jsem byl takřka 5 let, až do listopadu 2002. Velice zajímavá práce.

Po návratu do vlasti jsem byl opět v KPR, tentokrát jako poradce prezidenta až do konce jeho mandátu v únoru 2003. Od prvního dubna téhož roku jsem přešel zpět na ministerstvo zahraničních věcí, kde jsem byl rok zástupce ředitele odboru analýz a plánování a od jara 2004 ředitel odboru východní a jihovýchodní Evropy a to až do léta 2005, kdy jsem byl jmenován velvyslancem v Bosně a Hercegovině.

V této krásné zemi jsem strávil 4 roky, zažil tam první české předsednictví EU a vrátil se na ministerstvo v září 2009. Mezitím jsem, v roce 2008, obhájil na FSV UK doktorskou disertaci na téma Budování státu (Chorvatsko 1991-2003) a získal titul Ph.D. (Pešek mne pořád trápí s tím, abych to vydal.... ☺) Následně jsem na MZV za ministrování Schwarzenberga a Kohouta vedl Kancelář strategií, analýz a plánování a to až do počátku roku 2014. Mezitím jsem byl na konci roku 2012 jmenován českým velvyslancem u švýcarské konfederace, obdržel jsem agrément a měl jsem na jaře 2013 odjet. Pan prezident Zeman mi však mé pověřovací listiny nevydal. Zůstal jsem proto ve své funkci na ministerstvu až do jara 2014 a v létě téhož roku pak odejel jako generální konzul ČR do Drážďan. I to byly velmi zajímavé roky. Ze Saska jsem se vrátil v srpnu 2018 a následně jsem působil necelých pět měsíců na odboru střední Evropy jako poradce. V únoru 2019 jsem byl jmenován generálním konzulem ČR v Miláně s působností pro celou severní Itálii a tuto funkci zastávám dodnes.

Po celou výše zmíněnou dobu jsem se snažil udržovat se svou milou a krásnou obcí kolegů archivářů a historiků odborné a přátelské kontakty. A především tak, že mám ambici alespoň jednou ročně vydat nějaký studii či článek založený na heuristickém bádání. K tomu jsem využíval i své pobyty v zahraničí. Většinou to vypadalo tak, že jsem si zmíněné dokumenty vyexcerpoval nebo s laskavou pomocí zahraničních kolegů okopíroval či ofotil a teprve po letech se k nim vracím. Je to těžké a složité, je ale také pravda, že se mi i tímto způsobem daří moji ambici – nejméně jeden článek ročně – naplňovat. Kdekoliv jsem byl, snažil jsem se navazovat kontakty s tamními archiváři a historiky a povzbuzovat je ke spolupráci s těmi našimi. Snad se mi i podařilo něčeho v tomto směru dosáhnout.

Studium PVH a archivnictví mi dalo opravdu moc a jsem dodnes strašně vděčný svým učitelům i všem svým laskavým kolegům archivářům a historikům ve vlasti i v zahraničí. Důkladná heuristika, pečlivé, kritické a nezaujaté studium pramenů mne vedlo nejen v mé práci archiváře a historika, ale také diplomata. Vše v klidu, důsledně, s rozvahou a opatrností posuzovat, každé tvrzení, každý papír, to byla ta nejlepší škola, kterou jsem si pro mou práci v zahraničí mohl přát. Navíc archivářské studium je tak pestré a všeobsažné, že dává obrovskou paletu znalostí a zkušeností v celé řadě oborů, které se velmi hodí v kulturní a veřejné diplomacii, která má v dnešní době stále důležitější roli. Dodnes si

**říkám, jak osudová pro mne byla rada vzácného Miloslava Bělohávka, když mi v roce 1978 v Plzni řekl:
„Mladý muži, nehlaste se na historii, hlaste se na archivnictví. Obor historie bez archivnictví je jako kůň
bez sedla!“ Měl absolutně pravdu.**

Jiří Kuděla, nar. 2. 2. 1960